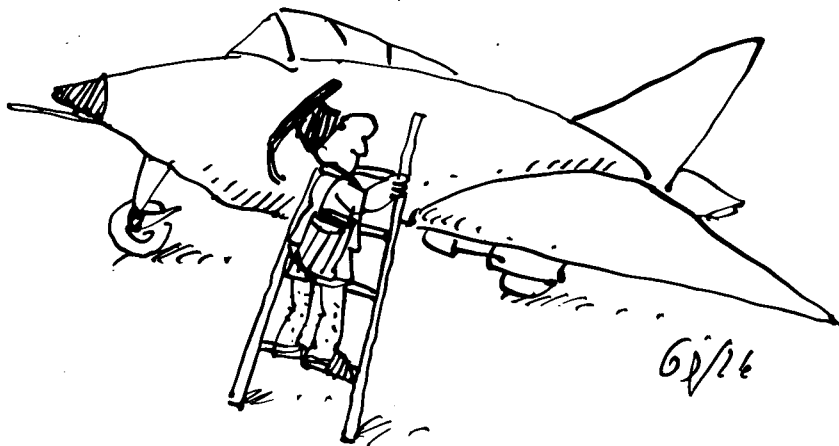

על גבול הצביעות מכתב גלוי לקצין

לסגן מ' שלום.

- "למה לי להשאר כאשר העסקים והכסף בחוץ מחכים. רק לבוא ולקטוף. בשפע."
- "אני רוצה ללמוד, מוכרח ומייד. המסגרת צרה עלי ואני רוצה להרחיב אופקים. אבוא למילואים, להתראות."
- "אני כבר תרמתי המון. עשיתי את שלי. עכשיו שיתנו אחרים."
- "אינני חפץ בקידום ופיקוד, זה לא בשבילי. אני רוצה סנדלים והביתה"

מה דעתך? נשמע מוכר?

יש לי חדשות בשבילך, ידידי הצעיר — אם אתה וחבריי לא תתנערו ותשברו את גלגל הקסם הזה, אם לא תרסקו את הנורמה הזו לפיה אלה שמשתחררים הם, ככה, בינינו (וכאן בא עיקום בזוית הפה) — צודקים — אתם תכרתו את הענף שאנו יושבים עליו, כלנו. ואל תחשבו שלא מסתכלים עליכם. אתם סמל ודוגמה לעשרות קצינים צעירים שמתקנאים בכם ומחקים אתכם בכל תנועה. אז אל תתחבא אחרי המחשבה שהתהליך ייעצר אצלך — מצטער, המחבוא הזה שקוף! אם אתה ושי' וסי' הולכים, אתם מעבירים את מנוע מכונית התופת ממהלך שני לשלישי.

יש עוד טיעון שאני מבקש למחוק: תסמונת המילואים. "אני הרי אטוס ואלחם במילואים, אז מה אתה רוצה ממני? תראה איזה גיבורים (באמת!) קמו לנו מבין המילואימניקים!" בעניין זה דע לך שאתה תילחם במילואים, בקצב ובשיטות ובתחכום ובתבונה שיכינו לך משרתי הצבא הסדיר. אם בסדיר תשרור הבינוניות — המילואימניקים יידפקו יחד עם כולם. ואם זה מה שאתה מחפש, בבקשה, והרי שנינו יודעים בדיוק, שמית, אחד לאחד, מי הולך ומי נשאר.

זמני אוזל אף כי יש עוד המון מה לומר. אסיים. אני רוצה לגמור באזהרה אותה כבר שמעת מפי בלשכה. אחרי שתסגור אחריו את הדלת אני מתרה ומציע שלא תסתכל לי ישר בעיניים בעתיד כאשר תחזה בירידה כללית ומסיבית של רמת הטייסת שלך, בתאונה רצינית פה ושם, או חלילה, בתבוסה בקרב. מצידי אתה יכול להתחיל כבר לכתוב את ספר התשובות להוצאה הבאה של כל כתבי אגרנט וחסדאי. ובכן, המשרד פתוח למתנדבים לשירות קבע ללא תנאי, ובכל הלב,

בידידות על תנאי

תא"ל ע'

מפקד היחידה

לאחר התלבטות רבה החלטתי להפשיל שרוולים, ולכתוב אליך ב"עברית מדוברת" וללא "כפפות משי". אין זו דרך מקובלת לפנות אל פקוד וזו גם כנראה הפעם האחרונה שתשמע ממני בעניין אי-התנדבותך לקבע. ועוד דבר: המכתב מכון אליך אישית, ועם זאת אתה ואני יודעים שבעצם הוא מיועד לעוד מספר קצינים אצלנו ביחידה, ודי למבינים...

בעוד שבוע אתה עומד להרים דגל לכן — ולברוח, פשוט כמשמעו. אתה שטענת ועוד טוען שאכפת לך מה קורה בצבא, ואכפת לך מה רמת הטייסת שלך. אתה (וחבריי!) שרוצים "גישה מקצועית" ו"טיפול בקצין" ו"מבצעים נועזים" ו"טיסות מסוכנות" ו"תכנונים מרחיקי לכת". קצת לא נעים לומר זאת, אבל לי זה נראה כגבולה של צביעות. הרי אי אפשר שתמשיך לטמון ראשך בחול, מעשה יענים, ככה. הגעת ידידי לרגע בו כל המחשבות והביטויים היפים עומדים למבחן האמת הקשה, לרגע בו צריך לתת כיסוי לצ'קים שטרם נפרעו. ואין מקום יותר לחצי אמת, כי חצי אמת כאן כמוה כשקר.

אני מניח שקראת פרקים נבחרים מדו"ח ועדת אגרנט. אולי גם קראת את ספרו של חסדאי העוסק בצה"ל של עידן מלחמת יום-הכיפורים. לבטח נדנדת ראש בהסכמה (אילמת או פחות אילמת) עם החלקים החריפים בפרסומים אלו ודומיהם. זה נהדר להעביר ביקורת על גנרלים (כן, גם אני נהניתי מעיסוק זה פה ושם...). אז בוא ותשמע משהו על גנרלים ממקור ראשון. זה די פשוט בעצם: גנרלים בלי חיילים לא שווים כלום! וגנרלים עם חיילים עלובים שווים צבא עלוב! ואנחנו חיים במדינה דמוקרטית. ואנחנו אוהבים את זה, וחושבים שזו הדרך. ואנחנו לא כופים שירות קבע על אזרחים. ואנחנו מאמינים שהטובים באזרחינו פשוט יבינו שבהם כל זה תלוי. אז בוא נראה אותך חכם עכשיו, בוא ותתיר לי את ה"פלונטר" הזה, אתה עם חסדאי ועם ועדת אגרנט ועם ארבעת חבריי טייסי המסוקים. בואו ותסבירו לי איך עושים צבא איכות כזה כמו שאתם רוצים, אם הטובים שבאזרחים בעצם לא מבינים. יותר נכון — אינם רוצים להבין?!

כן, אני מכיר כבר את כל סיפורי הכיסוי. להלן מספר נוסחאות מן המוכן (מחק את המיותר).

- "חיי הצבא זה פשוט לא בשבילי, אני חנוק. אני מרגיש צורך עליון לצאת לחפשי ולחיות במסגרת לא כפייתית".